

Marie Christensen, Effersøe, A. P. Hansen, Hauch, Jepsen Christensen [Form.], Jensen [Aale], Laurits Knudsen, Lange, Lewinsky, Carl F. Madsen, Jørgen Møller, Rytter, Tvede og Veistrup), der afgav Betænkning $\frac{5}{12}$ (B. Sp. 27). (Ordfører: Jepsen Christensen). 2. (sidste) Beh. $\frac{12}{12}$ (L. Sp. 311).

Anmeldt i *Folketinget* $\frac{12}{12}$ (F. Sp. 2994). Behandlingsmaaden $\frac{17}{12}$ (F. Sp. 3126). 1. Beh. $\frac{28}{1}$ (F. Sp. 4078). 2. (sidste) Beh. $\frac{3-4}{2}$ (F. Sp. 4188, 4313 og 4344).

Ved Beslutningen meddeler Rigsdagen sit Samtykke til den under 31. Maj 1930 i Ankara (Angora) afsluttede Bosættelses-, Handels- og Skibsfartstraktat mellem Danmark og Tyrkiet med dertil hørende Slutprotokol.

I Bemærkningerne skildres de vanskelige og langvarige Forhandlinger, der er gaaet forud for Afslutningen af denne Traktat, Forhandlinger, der foranledigedes ved, at Tyrkiet ved Verdenskrigens Udbrud hævdede de saakaldte Kapitulationer, Aftaler angaaende Traktatforholdet imellem Landene. Kapitulationsordningen genoprettedes imidlertid ved Sèvres-Fredstraktaten af 1920. for saa vidt angik de handelspolitiske Forhold, medens Jurisdiktionsforholdet skulde ordnes igennem en Kommission. Ved Lausanne-Fredstraktaten af 1923 kom imidlertid en Ny-Ordning, idet der imellem Tyrkiet (den kemalistiske Regering) og en Række Stater afsluttedes Bosættelses- og Handelstraktater, og Bestræbelserne fra Danmarks Side er da i den derefter forløbne Tid gaaet ud paa at opnaa lignende Overenskomster, hvilket under skiftende Faser endelig lykkedes ved den her foreliggende Traktat.

Traktatens Artikel I indeholder et Tilsagn om, at Statsborgerne — under de Betingelser, som Lovgivningen indeholder — skal have Adgang til det andet Lands Omraade, skal kunne opholde sig eller bosætte sig der, ligesom de skal have Adgang til frit at forlade Landet. Dog forbeholder Parterne sig Ret til i bestemte Tilfælde — enten i Kraft af Retskendelse, eller af Hensyn til Statens Sikkerhed eller den offentlige Orden eller af Grunde vedrørende den offentlige Fattigforsørgelse, eller endelig af sundheds- eller sædeligheds-politimæssige Grunde — at nægte den anden Parts Statsborgere Ret til at opholde sig i Landet.

Endvidere forbeholder Parterne sig deres Handlefrihed med Hensyn til Indvandring.

Artikel 2 hjemler Mestbegünstigelse med Hensyn til Statsborgernes Ret til i det andet Land at erhverve, besidde, raade over og afhænde Løsøre og fast Ejendom. Det fastsættes endvidere, at de i ovennævnte Henseender skal nyde